

Những Sự Thật Cần Phải Biết - Nổi Dậy Hay Khủng Bố?

Đăng Chí Hùng (Danlambao)

Chính sách khủng bố nằm trong chiến lược của đảng cộng sản Việt Nam và họ đã giấu nó dưới từ ngữ bóng bẩy là “Nhân dân nổi dậy và đồng khởi” để biện minh cho hành động dã man của mình. Ngay từ khi quân đội Mỹ chưa có mặt ở Việt Nam trước năm 65 và sau khi họ đã rút về nước thì hàng loạt các cuộc bắn giết, khủng bố bừa bãi, ám sát vẫn diễn ra. Vậy người đảng cộng sản đang “giết Mỹ” hay là giết chính đồng bào của mình? Trong bài viết này tôi xin nêu ra một sự thật: chính đảng cộng sản ấy là kẻ đã xâm phạm chủ quyền của nước khác một cách thô bỉ nhất. Sự kiện gây chiến và xâm lăng của VNDCCH đối với VNCH đã được biết đến như một góc độ lịch sử đau thương của dân tộc...

Phần 1: Những sự thật cần phải biết về Việt Nam Cộng Hòa

Bài 3: Nổi dậy hay khủng bố?

Đọc cuốn sách “Lịch sử đảng Cộng Sản Việt Nam” của nhà xuất bản Chính trị quốc gia Hồ Chí Minh tái bản năm 2000 có đoạn:

“Trong giai đoạn 1957-1959, cách mạng miền Nam gặp nhiều khó khăn. Hàng loạt cơ sở của ta bị chính quyền Ngô Đình Diệm phát hiện và bắt giữ. Tháng 1/1959, diễn ra hội nghị lần thứ 15 Ban Chấp Hành Trung Ương Đảng Lao Động Việt Nam, đã quyết định cho phép lực lượng miền Nam sử dụng bạo lực để đánh đổ chính quyền Mỹ-Diệm.

Kết hợp đấu tranh chính trị và đấu tranh vũ trang để lật đổ chính quyền Mỹ-Diệm, cao trào diễn ra ở các địa phương: Bắc Ái (02/1959), Trà Bồng (08/1959)... phong trào lan nhanh ra khắp miền Nam, đặc biệt là phong trào Đồng khởi ở tỉnh Bến Tre.

17/1/1960, phong trào nổ ra ở huyện Mỏ Cày, tỉnh Bến Tre, sau đó lan ra các huyện Giồng Trôm, Thạnh Phú, Ba Tri... phong trào đã phá tan từng mảng lớn chính quyền Mỹ-Diệm.

Từ Bến Tre, phong trào lan rộng ra khắp miền Nam Việt Nam, Tây Nguyên, và các nơi khác như miền Trung. Cuối năm 1960, phong trào đã làm chủ nhiều thôn xã ở miền Nam, Tây Nguyên, và ven biển miền Trung Việt Nam.

Sự thành công của phong trào đã chiếm được nhiều vùng rộng lớn và thúc đẩy sự thành lập Mặt trận Dân tộc Giải phóng miền Nam Việt Nam (20/12/1960).”

Đọc lướt qua thì hiển nhiên không thấy điều gì là bất ngờ. Nhưng thực sự thì lại khác. Đảng cộng sản Việt Nam đã vô tình để lộ ra những tình tiết mà đi sâu vào nghiên cứu chúng ta sẽ thấy hết sức mâu thuẫn với thực tiễn lịch sử cũng như những tuyên truyền mang tính mị dân của đảng cộng sản. Tại sao lại nói như vậy? Đó chính là nội dung mà tôi xin đề cập đến trong bài 3 này trong loạt bài “Những sự thật cần phải biết”. Những điều vô lý và mâu thuẫn trong đoạn trích nêu trên có liên quan mật thiết đến Việt Nam cộng hòa – Một nạn nhân của chính sách ngấm máu phun người mà tôi đã có dịp trình bày ở bài số 2 - Việt Nam Cộng Hòa - Nạn nhân của chính sách “Ngấm máu phun người”.

I. Nhân dân nổi dậy “đồng khởi” hay là hành vi can thiệp nội bộ của nước khác?

Như chúng ta đã biết cho đến ngày nay khi có đấu tranh nhân quyền hay thậm chí là đấu tranh chống Trung cộng xâm lược hoặc chống lại hành vi cướp đoạt đất đai, tài sản của nhân dân trong nước thì đảng cộng sản Việt Nam luôn vu khống cho nhân dân yêu nước, bị oan khuất là làm theo “thế lực thù địch” và bị Mỹ, tàn dư “ngụy” can thiệp vào nội bộ của một nước có chủ quyền. Ai cũng biết điều này là hoàn toàn bịa đặt. Ngay cả bản thân tôi viết bài này với tư cách là công dân của nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam - Thiên đường mù mà cũng được rất nhiều chiến sỹ “còn đảng còn tiền” phong cho là thế lực thù địch hải ngoại thì đủ thấy chính sách ngấm máu phun người của đảng cộng sản nó lên đến mức thượng thừa như thế nào.

Những luận điệu ngấm máu phun người ấy thì ai không phải là đảng viên cộng sản đều biết, có lẽ tôi không cần nhắc lại. Và trong quá khứ cũng đã được làm sáng tỏ qua bài số 2 của tôi và hàng trăm cây viết có lương tri khác. Tuy nhiên trong bài viết này tôi xin nêu ra một sự thật: chính đảng cộng sản ấy là kẻ đã xâm phạm chủ quyền của nước khác một cách thô bỉ nhất. Sự kiện gây chiến và xâm lăng của VNDCCH đối với VNCH

đã được biết đến như một góc độ lịch sử đau thương của dân tộc. Và trong bài này chúng ta thấy sự xâm lăng đó đã được thể hiện ngay từ trong sự tổ chức chính trị hay nói cách khác chính đảng cộng sản là “Kẻ can thiệp vào nội bộ của nước khác”.

Như chúng ta đã biết Việt Nam cộng hòa đã ra đời sau khi kết thúc chiến tranh thế giới lần 2. Những sự kiện liên quan xin đọc thêm ở phần 11,12,13 của loạt bài “Những sự thật không thể chối bỏ” của tôi đã đăng trên Danlambao. Và cho đến nay sự thật lịch sử đã chứng minh: Việt Nam cộng hòa đã được thành lập và đó là một quốc gia độc lập được quốc tế công nhận. Điều này được chứng minh qua các tài liệu sau đây:

Thứ nhất, theo như tuyên bố của chính quyền Việt Nam Cộng Hòa về sự độc lập và dân chủ của mình thì thực tế VNCH đã được 56 quốc gia trên thế giới công nhận trong khi đó VNDCCH lúc đó chỉ được có 10 nước cộng sản công nhận. Hãy đọc đoạn sau: “Những tổ chức dân chủ và các tiến bộ mà chính phủ chúng tôi đã đạt được trong các lĩnh vực kinh tế, chính trị và xã hội, đã được cảm thông của cả thế giới. Đến ngày hôm nay đã có 56 quốc gia công nhận chính phủ chúng tôi, duy trì quan hệ ngoại giao với chúng tôi, hoặc đã đề nghị chúng tôi được gia nhập Liên Hiệp Quốc. Nhà cầm quyền cộng sản ở miền Bắc chỉ được sự công nhận của khoảng 10 chính phủ cộng sản. Trong những năm gần đây, ảnh hưởng của Việt Nam Tự Do đã được tăng đáng kể: Nước chúng tôi hiện nay là thành viên của 33 tổ chức quốc tế và Sài Gòn được chọn là trụ sở của nhiều hội nghị quốc tế.” - (Tuyên Bố Của VNCH Về V/Đ Thống Nhất Đất Nước, Nguyễn Hội)

Qua đây chúng ta thấy điều gì? Đó là VNCH đã là quốc gia độc lập và có chủ quyền, được các quốc gia khác công nhận. Như vậy về danh chính ngôn thuận, VNCH không chịu áp lực chính trị hay chi phối của bất cứ quốc gia nào khác về chủ quyền và nội bộ của VNCH.

Thứ hai, trong cuốn sách “Chỉ dẫn lịch sử” của nhà xuất bản quốc gia Liên Xô do nhóm tác giả tại viện nghiên cứu lịch sử Liên Bang Xô Viết tại trang 42 có viết “Việt Nam Cộng Hòa là một Quốc Gia Hợp Pháp được công nhận bởi nhiều quốc gia trên thế giới qua Hiệp Định Genève 1954, đã từng có quy chế là một quốc gia quan sát viên của Liên Hiệp Quốc. Từ năm 1954 cho đến năm 1975.” Như vậy ta có thể thấy được rằng ngay người đàn anh cộng sản Liên Xô của cộng sản Việt Nam cũng phải công nhận tính chính danh và hợp pháp của nước Việt Nam cộng hòa mà bất cứ nước nào cũng không có quyền xâm phạm.

Thứ ba, trong tài liệu của Liên Hiệp Quốc lưu chiếu tháng 2/1998 có ghi tại danh sách thành viên mục 3 trang 236 về Việt Nam cộng hòa có đoạn: “84 quốc gia trên thế giới đã từng đặt nền tảng bang giao với Nước Việt Nam Cộng Hòa từ 1954 – 1975.” Vậy thì cái quốc gia được công nhận đó có đáng bị can thiệp và bị xâm lược hay không? Nhưng sự thật lại khác. Về sự xâm lược toàn diện của một quốc gia với một quốc gia khác tôi xin dành ở bài 4 “Những sự thật cần phải biết”. Trong khuôn khổ bài này tôi xin chứng minh phần nhỏ về sự “đồng khởi” hay chính là một âm mưu can thiệp vào nội bộ chính trị của một quốc gia có chủ quyền khác mà kẻ thủ ác không phải ai khác mà chính là đảng cộng sản Việt Nam.

Qua ba tài liệu dẫn chứng của các bên cho thấy thực sự Việt Nam Cộng Hòa là một quốc gia có chủ quyền được tồn tại dựa trên sự công nhận của Liên Hiệp Quốc và hàng loạt các quốc gia khác nhau trên toàn thế giới. Vậy thì hành động “Tháng 1/1959, diễn ra hội nghị lần thứ 15 Ban Chấp Hành Trung Ương Đảng Lao Động Việt Nam, đã quyết định cho phép lực lượng miền Nam sử dụng bạo lực để đánh đổ chính quyền Mỹ-Diệm.” của đảng cộng sản nói lên điều gì? Đó là chính đảng cộng sản Việt Nam đã can thiệp vào nội bộ của một quốc gia khác khi ngang nhiên kích động và chỉ đạo lực lượng cánh tay nối dài của họ chống phá nhà nước VNCH. Tiếp sau đó là chúng ta thấy thời điểm họ ra nghị quyết chống lại một quốc gia độc lập là từ những năm 1959 còn người Mỹ thì nhảy vào Việt Nam tận năm 1965 sau khi tổng thống Ngô Đình Diệm mất vì tinh thần quốc gia không muốn người Mỹ vào Việt Nam của ông. Điều đó cho thấy thêm một lần nữa chiêu bài “chống Mỹ cứu nước” chỉ là một chiêu bài lừa phục vụ cho mục đích xâm lược một quốc gia độc lập khác của VNDCCH. Và cũng qua đây cho thấy chữ “dùng bạo lực” ở đây chính là cho phép, khuyến khích các cuộc khủng bố đẫm máu tại VNCH của chính quyền cộng sản. Hay nói cách khác chính đảng cộng sản là tổ chức khủng bố.

Và ngay trong bài 2 của “Những sự thật cần phải biết” tôi đã chứng minh hai điều: Mỹ không hề xâm lược Việt Nam và chính quyền VNCH không phải là “ngụy” bán nước hại dân mà chính là một chính thể biết lo cho dân nhất trong lịch sử Việt Nam cận đại. Hơn thế nữa đó là một chính quyền tạo ra sự no ấm, dân chủ, tự do cho một nửa đất nước cho đến năm 1975. Vậy thì ai cần “nổi dậy”, “nổi dậy” để được cái gì? Thực tế đã trả lời là do chính đội ngũ cộng sản nằm vùng dưới sự chỉ đạo của đảng cộng sản VNDCCH giật dây. Vậy thực chất

các cuộc “đồng khởi” như cuộc nổi dậy ở Bến Tre là gì? Đó chính là một trong những âm mưu chính trị bản thủ của đảng cộng sản Việt Nam nhằm vào Việt Nam Cộng Hòa.

Như trong bài 2 “Những sự thật cần phải biết” tôi đã chứng minh đó là thực tế nhân dân VNCH có nền kinh tế, giáo dục, y tế, đời sống... hơn hẳn so với VNDCCH. Vậy thì luận điệu “bị kìm kẹp” của đảng cộng sản khi nói về nhân dân VNCH là hoàn toàn “ngậm máu phun người”. Vậy thì tại sao nhân dân đang yên ả lại phải đứng lên “đồng khởi”, “nổi dậy” để làm gì? Và chính đoạn văn trên của cuốn sách “Lịch sử đảng cộng sản Việt Nam” đã hé lộ cho ta thấy thực tế đảng cộng sản đã chỉ đạo, giật dây những cuộc “đồng khởi” ấy nhằm mục đích lừa dối nhân dân hai miền, âm mưu dùng khủng bố để gây xáo trộn nhằm xâm chiếm VNCH bằng vũ lực theo chỉ đạo của Trung cộng mà ông Hồ Chí Minh là một gián điệp tay sai cho Bắc Kinh (Xin xem thêm phần 3, 4, 9, 10, 11, 12, 14 của “Những sự thật không thể chối bỏ”). Và cái nghị quyết không thể che giấu của đảng Lao động (Tên gọi khác của đảng cộng sản) kia đã phơi bày ra tất cả sự thật về sự tráo trở khi tuyên bố những hành động biểu tình, đặt bom... của cộng sản tại VNCH là hành động “nổi dậy” của nhân dân.

Về cơ bản chính đảng cộng sản Việt Nam đã vi phạm quyền bất khả xâm phạm và can thiệp của một quốc gia độc lập, có chủ quyền đó là VNCH. Điều này hiện nay đã được hé mở nhiều hơn trong nhiều tài liệu gần đây. Thứ nhất, trên trang chủ của đảng bộ tỉnh Bến Tre cũng đã công nhận sự kiện này. Đoạn văn có viết “Tháng 12-1959, Hội nghị đại biểu các tỉnh miền Trung Nam Bộ được triệu tập để truyền đạt Nghị quyết 15 của Trung ương và bàn chủ trương chuyển hướng phong trào. Đêm 2-1-1960, Hội nghị cán bộ lãnh đạo Bến Tre do Thường vụ Tỉnh ủy triệu tập tại một địa điểm ở Mỏ Cà để truyền đạt nghị quyết của Trung ương và bàn kế hoạch phát động quần chúng nổi dậy diệt ác, phá thế kìm kẹp của địch. Nghị quyết của hội nghị là phát động một tuần lễ nổi dậy đồng loạt trong tỉnh từ 17-1-1960 đến 25-1-1960. Ngày 17-1-1960, theo kế hoạch đã định, cuộc Đồng khởi nổ ra thắng lợi đúng như dự kiến tại 3 xã Định Thủy, Phước Hiệp, Bình Khánh (Mỏ Cà).”

Bạn đọc có thể xem nội dung bài viết trên trang chủ của tỉnh ủy Bến Tre theo links sau:
http://www.bentre.gov.vn/index.php?option=com_content&task=view&id=301&Itemid=47

Như vậy rõ ràng cộng sản Việt Nam công nhận sự “nổi dậy” của nhân dân Việt Nam chính là một hình thức kích động bạo lực mà người khởi điểm là đảng cộng sản. Vậy thì ai là kẻ can thiệp vào nội bộ quốc gia khác? Đó chính là đảng cộng sản Việt Nam. Vậy mà họ luôn kêu gào sự xâm lăng một quốc gia khác là “chính nghĩa” còn nhân dân trong nước oan ức biểu tình ôn hòa họ lại cho là “bị thế lực nước ngoài can thiệp”. Thật là mâu thuẫn đến mức lố bịch.

Thứ hai, nhưng theo một tài liệu do đảng cộng sản ẩn hành, Việt Minh đã để lại miền Nam 60,000 đảng viên (trích trong Tổng Kết Cuộc Kháng Chống Thực Dân Pháp, Thắng Lợi và Bài Học, Hà Nội, 1996): “Cán bộ và đảng viên được đặt dưới quyền lãnh đạo của đồng chí Lê Duẩn, Bí thư Xứ Ủy Nam Bộ. Vào ngày cuối cùng của thời hạn tập kết ở Cà Mau, sau khi chúng ta đánh lừa địch bằng cách giả bộ lên tàu tập kết, đồng chí Lê Duẩn đã tìm cách rời khỏi tàu vào lúc nửa đêm để ở lại.”

Như vậy, rõ ràng miền Bắc đã chuẩn bị tấn công miền Nam ngay khi Hiệp Ước Genève chưa kịp ráo mực, chứ không phải vì miền Nam không chấp nhận tổng tuyển cử vào năm 1956 hoặc vì có sự hiện diện của quân đội Hoa Kỳ tại miền Nam mà đảng cộng sản luôn tìm cách tuyên truyền mị dân.

Và kết quả là cuộc “đồng khởi” Bến Tre kia cũng chỉ là chiêu bài khủng bố chính trị cũng như đời sống nhân dân VNCH dưới chiêu bài “Nhân dân Chống Mỹ” mà thôi. Khi mà Mỹ chưa nhảy vào thì kích động “nổi dậy” làm gì? Đó chẳng phải là hành động can thiệp vào nội bộ một quốc gia độc lập là gì nữa?

Thứ ba, để kết hợp với sự kiện “Đồng Khởi” được kích động bởi trung ương đảng cộng sản Việt Nam thì đảng cộng sản cũng tiến hành công cuộc xâm chiếm chủ quyền một nước khác một cách bất hợp pháp một cách có hệ thống. Họ cho thành lập đoàn 559 khi chưa có bóng dáng quân Mỹ tại Việt Nam với khẩu hiệu “chống Mỹ cứu nước”.

Đây là nguyên văn bài viết trên trang của ban tuyên giáo trung ương Việt Nam “Ngày 19-5-1959, “Đoàn công tác quân sự đặc biệt” - Đoàn 559 ra đời, với nhiệm vụ mở đường, đưa đón cán bộ, bộ đội, vũ khí, đạn dược, lương thực... từ miền Bắc vào miền Nam và vận chuyển vật chất giúp nước bạn Lào. Được khai sinh vào ngày sinh Chủ tịch Hồ Chí Minh (19-5), đường mang tên “Đường Hồ Chí Minh”.”

Bạn đọc có thể kiểm chứng ở website có địa chỉ sau:

Thế ra đảng cộng sản đã chủ trương “đồng khởi” kết hợp với xâm chiếm VNCH - một quốc gia hợp pháp ngay từ khi quân Mỹ còn ở tận đâu đó bên nhà của họ. Trên thực tế người Mỹ trước năm 1965 chỉ vào Việt Nam dưới dạng cố vấn xây dựng quân đội cũng như hoạt động nhân đạo. (Xem “Những sự thật cần phải biết” – bài 2).

Để làm rõ âm mưu kết hợp “đồng khởi” với xâm chiếm này thì hãy xem người Liên Xô - đàn anh của cộng sản Việt Nam nói gì. Tài liệu của Liên Xô đăng trong cuốn sách có tên “Một bước đi lớn” - bởi nhóm tác giả đã từng hoạt động trong KGB và do NXB Quân đội Liên bang Nga xuất bản năm 1999 nói về hoạt động tình báo của Liên Xô (đã giới thiệu ở bài “Những sự thật không thể chối bỏ – phần 13 -Nướng dân đen trên ngọn lửa hung tàn!”) có đoạn ở trang 130 có viết: “Chính quyền VNDCCH dưới sự lãnh đạo của chủ tịch Hồ Chí Minh có đường lối rõ rệt để có thể tiến công Miền Nam Việt Nam. Họ biết kết hợp kích động nổi dậy do các chiến sỹ nòng cốt được cử vào Miền Nam làm chỉ huy với việc cho xây dựng con đường vận tải chiến lược 559 sau này mang tên của chính chủ tịch Hồ Chí Minh...”

Đoạn trích cho thấy Liên Xô đánh giá và nói rất đúng về cái gọi là “kích động nổi dậy” và kết hợp xây dựng con đường nhằm gây nên cuộc chiến huynh đệ tương tàn và phi nghĩa. Điều này minh chứng nhân dân “nổi dậy” chỉ là cái hình thức cho một sự xúi giục có chỉ huy của cộng sản Việt nam tại VNDCCH. Nhân dân cả hai miền đã bị cộng sản lừa!

Thứ tư, một đồng minh khác của VNDCCH khẳng định chẳng có cuộc “nổi dậy” tự phát nào của nhân dân như cách đảng cộng sản tuyên truyền. Trong cuốn sách có tên “Đổi nghịch” của tác giả J. Leroy – một nhà hoạt động xã hội người Pháp và cũng là đảng viên đảng cộng sản Pháp (giới thiệu ở bài “Những sự thật không thể chối bỏ – phần 14 – Ai làm cho Huế đau thương?”). Cuốn sách của ông đi sâu phân tích về tính chất đối lập của đảng cộng sản và các đảng phái khác và dẫn chứng về cuộc chiến Việt nam như là một sự đối nghịch đỉnh điểm về ý thức hệ. Trong trang 192 của cuốn sách in năm 2000 tại Pháp có nội dung trích như sau: “Lực lượng cách mạng do VNDCCH chỉ đạo làm rất tốt công việc đầu tàu trong việc gây nên tâm lý hoang mang cho chính quyền ông Diệm tại Miền Nam Việt Nam trong cuộc nổi dậy ở một số tỉnh Miền Trung và Bến Tre...” Cuốn sách này của đảng viên đảng cộng sản cũng đã công nhận sự thật về bàn tay của đảng cộng sản Việt Nam nhúng tay vào tất cả các hành động được loan tin là “nhân dân nổi dậy” trước sự “kìm kẹp” của chính quyền VNCH.

Kết luận: Ở phần này chúng ta thấy Việt Nam Cộng Hòa là một quốc gia độc lập và có chủ quyền xác lập, bang giao với nhiều nước trên thế giới. VNCH cũng được LHQ công nhận và có chính thể tồn tại độc lập. Hành động tự cho mình cái quyền xâm phạm nền chính trị của nước khác của VNDCCH đứng đầu là đảng cộng sản và ông Hồ Chí Minh chính là sự xâm phạm và can thiệp thô bạo vào chủ quyền chính trị cũng như công việc nội bộ của VNCH.

Cũng chính đảng cộng sản và ông Hồ Chí Minh đã kích động các cuộc “nổi dậy” của những người nhẹ dạ nghe theo lời lừa phỉnh của đảng cộng sản đi đến bạo lực thể hiện bằng ngay những lời mà đảng cộng sản công nhận qua nghị quyết trong hội nghị lần thứ 15 Ban Chấp Hành Trung Ương Đảng Lao Động Việt Nam. Điều này cho thấy chính đảng cộng sản Việt Nam là những kẻ không tôn trọng chủ quyền chính trị cũng như quân sự của nước khác. Cũng từ đó càng thấy rõ dã tâm xâm chiếm VNCH để nhuộm đỏ Việt Nam, gây nên sự suy kiệt cho nội lực dân tộc để ông Hồ Chí Minh có thể toàn tâm thực hiện giấc mộng bành trướng chủ nghĩa cộng sản và Hán hóa toàn cõi Đông Dương của Trung cộng.

II. Khủng bố đẫm máu!

Để cụ thể hóa công việc tiến hành “nổi dậy” của mình thì đảng cộng sản Việt Nam tiến hành nhiều phương án trong đó có biện pháp “đã quyết định cho phép lực lượng miền Nam sử dụng bạo lực”. Đó chính là một hình thức khủng bố được đảng cộng sản tô vẽ để tránh tội. Điều này sẽ được tôi chứng minh rõ ở phần này.

1. Chính sách khủng bố:

Việc thực hiện chính sách khủng bố được đảng cộng sản lên lút thực hiện với những lời lẽ như “nổi dậy”, “anh hùng”, “cắm thù giặc”... để chối tội. Nhưng cùng với thời gian và những phân tích cụ thể thì bộ mặt thật đó đã hiện ra một cách rõ nét nhất.

Thứ nhất, trong cuốn sách “Tổng kết cuộc kháng chiến chống Mỹ, cứu nước: Thắng lợi và bài học”, Nxb. CTQG, H, 1995, có đoạn viết: “Kết hợp đấu tranh xuống đường với nổi dậy vũ trang khiến cho chính quyền Mỹ-Diệm rối loạn và thiệt hại về kinh tế cho chúng là phương pháp cách mạng bạo lực đem lại thành công...” Qua đoạn trích ta thấy gì? Đó là một đảng chủ trương đem hình thức khủng bố đến với nhân dân một nước khác mà họ lại đánh giá tự hào cho thấy bản chất xấu xa của đảng cộng sản. Ngoài ra điều này cũng minh chứng cho sự thật là các cuộc “nổi dậy” thực chất chỉ là những cuộc kích động khủng bố của đảng cộng sản.

Thứ hai, trên trang chính dư địa chí của tỉnh ủy Thừa Thiên Huế có links như sau:

<http://www3.thuathienhue.gov.vn/GeographyBook/Default.aspx?sel=3&id=279>

Có đoạn viết: “Tháng 11/1957, Tỉnh ủy Thừa Thiên họp tại bản Ấp Rừng, xã Thượng Long miền Tây Thừa Thiên Huế. Hội nghị đã quyết định xây dựng miền núi Thừa Thiên Huế thành căn cứ cách mạng. Tỉnh ủy bố trí cán bộ từ đồng bằng lên, cùng với một số cán bộ đã cắm bản từ trước kiên trì bám trụ. Dưới sự lãnh đạo của Đảng, đồng bào nhanh chóng giác ngộ, phong trào đấu tranh chính trị kết hợp với đấu tranh vũ trang tự vệ bằng vũ khí thô sơ đã nảy sinh trong phong trào quần chúng.

Giữa lúc phong trào cách mạng miền núi Thừa Thiên Huế đang có bước chuyển biến quan trọng thì ánh sáng Nghị quyết 15 (1/1959) của Ban Chấp hành Trung ương Đảng (khóa II) về đường lối cách mạng miền Nam được truyền đến Đảng bộ và nhân dân tỉnh nhà. Tỉnh ủy khẩn trương tổ chức học tập và triển khai thực hiện Nghị quyết 15 của Trung ương. Một trong những nhiệm vụ chiến lược của Nghị quyết Trung ương 15 là việc mở đường 559 - đường Hồ Chí Minh. Miền núi Thừa Thiên Huế với con đường 559 nối liền mạch máu với cả nước từng bước trở thành căn cứ địa cách mạng vững chắc làm chỗ dựa cho đồng bằng.”

Cũng trên trang này ở bài viết khác có đoạn: “Sau năm 1963, Tỉnh ủy Thừa Thiên Huế tích cực, khẩn trương chuẩn bị mọi mặt nhằm đưa phong trào lên một thời kỳ mới, thời kỳ phá kim, giành dân, đưa phong trào đồng bằng lên thế đấu tranh chính trị, quân sự, tiến công địch bằng cả ba mũi giáp công: chính trị, quân sự, binh vận.

Đầu năm 1964, Thường vụ Tỉnh ủy Thừa Thiên Huế chủ trương: “Phát huy sức mạnh của quần chúng có sự hỗ trợ của lực lượng vũ trang, lợi dụng sự sụp đổ của chính quyền Sài Gòn mà tổ chức lực lượng, tiến công mạnh mẽ, đều khắp, làm tan rã, tê liệt chính trị, tư tưởng và tổ chức, phá áp chiến lược, chuẩn bị thiết thực cho việc phá thế kim kẹp của địch”. Thực hiện chủ trương trên, nhân dân Thừa Thiên Huế bước vào phong trào đồng khởi đồng bằng năm 1964.

Đến mồng 5 rạng ngày 6/7/1964, phong trào đồng khởi diễn ra khắp vùng đồng bằng trong tỉnh. Ở phía Bắc tỉnh, nhân dân nhiều xã nổi dậy phối hợp với bộ đội và đội công tác võ trang tiến hành tấn công địch, phá áp chiến lược, xóa bỏ ngụy quyền, tuyên bố thành lập Mặt trận Dân tộc Giải phóng ở cơ sở và chính quyền tự quản của nhân dân. Phong trào Đồng Khởi đã mở ra một vùng giải phóng rộng lớn gồm nhiều xã: Phong Sơn, Phong An, Phong Thái, Phong Hòa, Phong Bình, Phong Chương (Phong Điền), Phong Nhiêu, Quảng Thái (Quảng Điền) và Hương Vân, Hương Thọ, Hương Hồ, Hương Mai, Hương Thái, Hương Bình, Hương Thạnh (Hương Trà). Ở phía Nam, lực lượng vũ trang phối hợp với nhân dân tấn công và nổi dậy giải phóng các xã Phú Đa, Phú Hồ và một số thôn của Vinh Phú, Vinh Thái, Phú Xuân, Phú Lương (Phú Vang); Lộc An, Lộc Tụ (Phú Lộc); nhiều thôn xã của xã Thủy Bằng, Thủy Thanh, Thủy Phương (Hương Thủy)...”

(link: <http://www3.thuathienhue.gov.vn/GeographyBook/Default.aspx?sel=3&id=280>)

Qua hai đoạn trích trên đây cho thấy xuyên suốt quá trình trước năm 1965 mặc dù chưa hề có quân Mỹ tại VNCH và đặc biệt là những chính sách của nền đệ nhất cộng hòa như “Người cày có ruộng” hay “Cải cách kinh tế” đã làm cho đời sống nhân dân đi dần vào ổn định thì hành động của đảng cộng sản chỉ đạo hoàn toàn là dùng bạo lực khủng bố nhân dân, chính quyền và xâm phạm quyền tự chủ của đất nước khác. Những kích động bạo lực đó minh chứng cho chủ trương sát máu của đảng cộng sản.

Thứ ba, các bạn quay ngược lại phần 9 “Những sự thật không thể chối bỏ” khi tôi đã giới thiệu về tác giả Trung cộng - Hà Cẩn (Viện văn học Trung quốc) có một cuốn sách được in năm 1997 và tái bản năm 2000 với tiêu đề tạm dịch sang tiếng Việt: “Mao chủ tịch của tôi” bởi NXB Trung ương Trung quốc. Cuốn sách dày 438 trang có đoạn trang 198 nói về chiến Tranh Việt Nam. Đoạn đó tạm dịch như sau: “Với sự chỉ đạo và giúp đỡ

của Trung Hoa mà đứng đầu là Mao chủ tịch thì nhân dân miền Bắc đủ sức chi viện và lãnh đạo các cuộc đánh bom, gài mìn, nổi dậy tại Miền Nam của ông Diệm.”

Thì ra là như vậy. Trung cộng đã chỉ đạo và tài trợ cho VNDCCH vũ khí để họ tiếp tục “lãnh đạo” nhân dân Miền Nam “khủng bố” và nổi dậy thông qua các hành động đặt bom, cài mìn mà chính Hà Cẩm nêu đích danh. Những hành động đó được gọi là gì? là khủng bố chứ không thể khác. Một nhà nước đi kích động việc này có sai trái không? Và làm gì có quân Mỹ thời điểm ông Diệm còn tại vị? Thế mà vẫn cứ khủng bố “chống Mỹ”. Thật là vô lý.

Thứ tư, tác giả J. Leroy - một nhà hoạt động xã hội người Pháp và cũng là đảng viên đảng cộng sản Pháp đã giới thiệu ở trên - Trong cuốn sách của mình mang tên “Đổi nghịch” vẫn ở trang 192 còn viết: “Sự quá đà trong việc sử dụng bạo lực cách mạng tại Miền Nam Việt Nam đã khiến cho nhiều dân thường tại Miền Nam chết oan...”

Thật ra tác giả cộng sản Pháp này nói đến “bạo lực cách mạng” như một sự biện hộ cho những hành động khủng bố của đảng cộng sản đối với nhân dân VNCH. Nhưng với một con người dù sao cũng nhìn nhận khách quan hơn ông đã nói đến “sự quá đà” và những sự việc gây tang thương cho nhân dân miền Nam một cách oan uổng. Vậy là thêm một bằng chứng cho thấy chủ trương của đảng cộng sản: khủng bố.

Kết luận: Như vậy chúng ta có thể thấy tất cả các tài liệu đều đi đến một điểm chung đó là đảng cộng sản chủ trương sử dụng chính sách khủng bố trên toàn cõi VNCH. Đây là một việc làm sai trái vì nó sai quy tắc ứng xử của một quốc gia với một quốc gia khác. Đồng thời cho thấy chủ nghĩa khủng bố là chủ trương của đảng CSVN. Không có một cuộc “nổi dậy” nào tự phát mà đó chỉ là chiêu bài kích động khủng bố của đảng CS mà thôi. Vậy hậu quả của nó gây ra cho VNCH thế nào? Xin xem tiếp tại phần dưới đây.

2. Tang thương cho nhân dân VNCH:

Những hậu quả để lại cho nhân dân VNCH dưới chính sách khủng bố của đảng cộng sản Việt Nam rất lớn lao. Trong khuôn khổ bài này tôi xin chỉ dẫn ra những ví dụ nhỏ bé trong vô vàn sự kiện để nói lên tính chất dã man của đảng cộng sản Việt Nam trong âm mưu khủng bố quốc gia khác.

Thứ nhất, trên trang baomoi.com có dẫn trích một bài báo của báo quân đội nhân dân của đảng cộng sản Việt Nam có links:

<http://www.baomoi.com/Home/HinhSu/www.qdnd.vn/Huynh-Phi-Long-va-tran-danh-nha-hang-My-Canh/3719339.epi>

Có đoạn viết nguyên văn như sau: “Diễn biến trận đánh như sau: Phi Long đi xe máy mô-bylet chở một trái mìn đi trước, đồng chí Rẫy đạp xe giả làm người bán báo chở một trái DH10 đi sau đủ tầm nhìn thấy nhau. Gần đến cầu Hang, Phi Long đi chậm lại quan sát, chờ thời cơ vượt trạm gác. Khi người dân tập trung đi về phía giữa cầu, lợi dụng đông người che khuất, Phi Long cho xe vượt qua, đồng chí Rẫy cũng đạp xe theo qua khỏi trạm gác cùng lao nhanh về hướng mục tiêu. Dừng lại một phút để quan sát, thấy 3 tên cảnh sát vẫn đứng trước cầu thang lên xuống nhà hàng, còn phía trên bờ sông 4 tên cảnh sát đứng dàn hàng ngang súng tiểu liên cầm tay, hai tên công an chìm đi lại ngay bãi trống đối diện nhà hàng. Tại các ngã tư địch tăng cường xe bọc thép và bọn lính đã chiến hình thành thế bảo vệ quanh mục tiêu. Đây là một sự bất thường xảy ra trong khu vực, một tình huống ngoài dự kiến. Nhưng Phi Long quyết tâm là phải đánh và đây cũng là thời cơ đánh khi địch tập trung cao nhất. Anh đồng viên đồng chí Rẫy: Dù hy sinh hai anh em mình cũng phải hoàn thành nhiệm vụ trước Đảng và Quân đội trong trận đánh này. Quan sát thêm, Phi Long thấy có vài người bán hàng rong qua lại trước mục tiêu và kẻ đó lại có hàng bán thuốc lá. Nhìn đồng hồ đeo tay chỉ còn vài phút nữa thôi, Long liền chạy xe cập mục tiêu.

Long tự nhủ thật bình tĩnh để địch không nghi ngờ phát hiện, anh dùng xe máy nhắm đúng hướng mìn thổi vào 2/3 thân tàu. Mồ hôi rịn đầy trên trán, song anh vẫn cố tỏ ra ung dung thản nhiên móc tiền bước đến quầy mua thuốc lá, những tên công an vẫn qua lại không biết gì. Chỉ còn 2 phút nữa thôi, trái mìn DH10 sẽ nổ. Anh nhanh chóng đi đến bên cạnh công viên, áp sát người vào một trụ cột, lợi dụng bóng tối bỏ 2 trái thủ pháo xuống sông rồi lẹ làng lách người qua công viên cách đó 5m nhảy lên chiếc xe gắn máy mà đồng chí Tám Sâm đã để sẵn.

Đồng chí Rẫy cũng đã gài xong quả mìn định hướng thứ hai. Hai người lên xe, vừa chạy ra khoảng 50m thì trái mìn thứ nhất mà Phi Long gài đã nổ. Lao xe đến bùng binh Nguyễn Huệ thì Long bị cảnh sát chặn lại khám xét, kiểm tra thấy giấy tờ hợp pháp bọn chúng để cho hai người đi. Vừa lúc đó, trái mìn thứ hai của đồng chí Rẫy gài nổ tiếp. Cả Sài Gòn như bùng lên khí thế tiến công. Tiếng còi báo động của địch vang lên inh ỏi, đường phố trở nên một cảnh tượng hỗn loạn, chỉ riêng những người lính đặc công biệt động mừng vui khôn tả.

Vài phút sau, đại sứ Mỹ ở Sài Gòn cũng có mặt và chứng kiến cảnh tan nát này đã lắc đầu thất vọng và ủ rũ cúi đầu leo lên xe như không dám tin vào những gì vừa xảy ra.

Ngày 23-6-1965, Huỳnh Phi Long được cấp trên tặng thưởng huân chương Chiến công hạng nhất, các đồng chí Lê Văn Rẫy, Tám Sâm, Kiều Nương và Nguyễn Thị Hoài đều được tặng huân chương Chiến công hạng 3. Riêng tập thể đội biệt động 67 được tặng thưởng huân chương Quân công hạng 3.”

Qua đoạn trích ta thấy gì? Đó là sự chuẩn bị khủng bố kỹ lưỡng và hết sức táo tợn. Còn ngay sau đó là sự kiện ông Long và đội quân khủng bố của ông được thưởng huân chương cho thấy tính chất dã man không còn tính người của những người cộng sản. Hãy xem vài bức ảnh trong cuộc khủng bố đó để thấy sự thật:

Thứ hai, Uwe Siemon-Netto, ký giả nổi tiếng người Đức sau khi đi theo một tiểu đoàn Miền Nam vào ngôi làng bị Việt cộng khủng bố năm 1965 báo cáo như sau:

“Lung lẳng trên các cành cây và sào trong sân làng là thân xác xã trưởng, người vợ và 12 đứa con vừa trai, vừa gái kể cả cháu bé. Tất cả nam đều bị cắt cu dái nhét vào mồm, còn nữ bị cắt rời vú. Dân làng được lệnh bắt buộc tập trung chứng kiến cảnh tàn sát. Việt cộng bắt đầu giết em bé rồi với một điệu bộ thao diễn chậm rãi ra tay lần lượt giết các em lớn, tới giết người mẹ và sau cùng là giết người cha. Việt cộng đã giết cả nhà 14 người, giết một cách lạnh lùng như thể bấm cò súng đại liên bắn máy bay”.

“Việc VC tàn sát thế này là việc bình thường hàng ngày... Vì với chúng tôi nó đã trở thành bình thường nên chúng tôi không tường thuật tới, tường thuật lui mãi mãi”.

Đây là đoạn tạm dịch của nguyên bản tiếng Anh “Dangling from the trees and poles in the village square were the village chief, his wife, and their twelve children, the males, including a baby, with their genitals cut off and stuffed into their mouths, the females with their breasts cut off”. The Vietcong had ordered everyone in the village to witness the execution. They started with the baby and then slowly worked their way up to the elder children, to the wife, and finally to the chief himself... It was done very coolly, as much an act of war as firing anti-aircraft gun. " It was routine... Because it became routine to us, we did not report it over and over again". (Trích trong cuốn “The Real War” của cựu tổng thống R. Nixon trang 39-40.)

Qua đây cho thấy bản chất dã man của đảng cộng sản mà nhân dân VNCH phải gánh chịu. Họ đâu có “nổi dậy” mà thực chất họ đang khủng bố một quốc gia khác.

Thứ ba, vụ thảm sát máu thân tại Huế năm 1968 cũng là một trong những minh chứng tang thương cho số phận của nhân dân vô tội VNCH trong chính sách tàn bạo và khủng bố của đảng cộng sản. Bạn đọc có thể đọc lại những con số khủng khiếp của sự kiện này tại phần 14 - “Những sự thật không thể chối bỏ - Ai làm cho Huế đau thương”. Tôi xin chỉ nêu lại một điều đó là qua các dẫn chứng trong phần 14 của các bên liên quan cho thấy con số từ 4000-5000 là con số người chết oan trong tết Mậu thân 1968 ở Huế.

Vấn đề con số chính xác đến từng người không phải là vấn đề quá quan trọng. Ở đây là dù với con số hàng nghìn, 4000 hay 5000 nghìn cũng cho thấy tội ác mà cộng sản đã gây ra cho nhân dân Huế vô tội. Đó là tội ác giết người cần phải được lên án.

Thứ tư, sự kiện pháo kích tại Cai Lậy. Là chiến dịch khủng bố Việt cộng đã pháo kích hỏa tiễn (DKZ 122 mm) vào trường tiểu học tại thị trấn Cai Lậy, tỉnh Định Tường, (Tiền Giang) ngày 9 tháng 3 năm 1974. Đứng ngay vào lúc các em đang trong giờ ra chơi. Giết chết 32 em học sinh và 55 học sinh khác bị thương. Vụ thảm sát tuy nổi tiếng, gây ấn tượng mạnh trong dân chúng lúc bấy giờ nhưng không được thế giới biết đến nhiều, cũng như không được báo chí nhắc đến.

Hiện còn 3 người tận mắt chứng kiến cuộc pháo kích của VC sáng ngày 9/3/1974 vào Trường Tiểu Học Cộng Đồng Cai Lậy thuộc tỉnh Định Tường làm chết tại chỗ 29 em học sinh. Chính ba người này đã đích thân bồng

các em bị thương đầy máu me lên xe cứu thương chở về Trung Tâm Y Tế Toàn Khoa tỉnh Định Tường cấp cứu. Ba người này, 2 người hiện đang sống ở Westminster, California, Hoa Kỳ; 1 người hiện sống tại Jacksonville, Florida, Hoa Kỳ.

*...Hỡi bé thơ ơi, sao tội tình gì em lại bỏ đi, em lại bỏ đi
Kìa thầy giảng bài tình thương trong lớp,
Bạn bè còn ngồi chăm chỉ lắng nghe.
Sao em vội bỏ mái trường ngày xưa thân mến, vội bỏ ra đi...*

(Nhạc sĩ Anh Bằng sáng tác bài hát nhằm tố cáo Việt cộng
pháo kích dã man vào trường tiểu học ở Cai Lậy)

Sự kiện tại Định Tường đã không được báo chí nhắc đến nhiều và phía đảng cộng sản cho rằng đó chỉ là sự “bịa đặt” nhưng rất may mắn là nhân chứng còn sống và những hình ảnh như trên đã nói lên tất cả sự thật. Nhưng ngoài ra rất may một tài liệu của nhóm KGB tại Liên Xô đã xác nhận sự kiện này. Tài liệu của Liên Xô đăng trong cuốn sách có tên “Một bước đi lớn” – bởi nhóm tác giả đã từng hoạt động tại KGB và do NXB Quân đội Liên bang Nga xuất bản năm 1999 nói về hoạt động tình báo của Liên Xô (đã giới thiệu ở trên) có đoạn ở trang 200 nhắc: “Có vài sự kiện mà phía quân đội VNDCCH gây ra thiệt hại cho trẻ nhỏ mà sau này được giấu đi như một phần tất yếu của cuộc chiến như cuộc tấn công bằng DKZ và 122mm vào một trường học tại Miền Nam Việt Nam năm 1974”. Cuốn sách như một lời khẳng định của người đàn anh Xô Viết cho sự kiện gây tội ác này của đảng cộng sản Việt Nam.

Thứ năm, về sự thật của cuộc “nổi dậy” tại Bến Tre hãy nghe những người đứng đầu chế độ cộng sản kể thành tích.

Trong cuốn Lê Duẩn, Thư vào Nam, Nxb Sự thật, 1985, tr. 397 có viết: “Cuối năm 1959 tại nhiều nơi ở Nam Bộ, quần chúng đã vùng lên diệt ác, phá kìm, khiến cho bộ máy tề nguỵ của hàng trăm thôn, xã phải tan vỡ. Đặc biệt đêm 17-1-1960, dưới sự chỉ đạo của Đảng bộ Bến Tre, nhân dân huyện Mỏ Cày đã nổi dậy khởi nghĩa đồng loạt mở đầu cho một cao trào mới. Từ đó, làn sóng “Đồng khởi” như nước vỡ bờ lan ra toàn tỉnh Bến Tre và khắp các tỉnh Nam Bộ, Tây Nguyên và Trung Trung Bộ”(1).

“... Những cuộc đấu tranh cách mạng ấy thực chất là cao trào khởi nghĩa của quần chúng, bao gồm những cuộc khởi nghĩa từng phần, để giành thế mạnh về chính trị, xây dựng một hình thức chính quyền cách mạng ở thôn xã, hình thức bước đầu lực lượng vũ trang của nhân dân”(2).

* Đại hội Anh hùng Chiến sĩ thi đua toàn miền Nam do TƯCMN và Quân ủy miền chủ trì (1968) có đại biểu các tỉnh, thành và Bộ Tư lệnh các quân khu 5, 6, 7, 8, 9 và đặc khu Sài Gòn - Gia Định về dự đã nhất trí tuyên dương 3 tỉnh đạt những thành tích xuất sắc trong sự nghiệp chống Mỹ (giai đoạn 1954 - 1968) với các danh hiệu sau đây:

- 1 - Tỉnh Bến Tre: “Anh dũng Đồng khởi, thắng Mỹ diệt nguỵ”.
- 2 - Tỉnh Long An: “Trung dũng kiên cường, toàn dân đánh giặc”.
- 3 - Tỉnh Quảng Nam - Đà Nẵng: “Trung dũng kiên cường, đi đầu diệt Mỹ”

(Bạn đọc có thể kiểm chứng tại links thành ủy Bến Tre:

<http://nguoibentre.vn/threads/khu-di-t%C3%ADch-l%E1%BB%8Bch-s%E1%BB%AD-%C4%90%E1%BB%93ng-kh%E1%BB%9Fi-b%E1%BA%BFn-tre.15212/>)

Và kết quả của nó ra sao? Trong bài giảng về lịch sử của đảng cộng sản có viết: “Sau một tuần: 22 xã được giải phóng, 29 xã khác tiêu diệt ác ôn, vây đồn, giải phóng nhiều ấp”. Các bạn có thể xem tại links: http://violet.vn/th-tanphu-dongphu-binhphuoc/present/showprint/entry_id/3765592/cat_id/2761132
Như vậy cho thấy những người cộng sản rất hả hê về những “thành tích” khủng bố của họ mà cụ thể là họ làm cho các xã phường tiêu điều và kiệt quệ, dân lành bị chết oan.

Thứ sáu, vụ ám sát ông giáo sư Nguyễn Văn Bông mà cho đến nay người cộng sản cho rằng đó là thành tích của họ. Trên tờ báo Dân Việt của đảng cộng sản Việt Nam có bài báo “Tôi ám sát người sắp làm thủ tướng Sài Gòn”

Theo wikipedia, ông Nguyễn Văn Bông (ảnh trái) sinh ngày 2/6/1929 tại Gò Công (Tiền Giang) trong một gia đình lao động. Ông nổi tiếng là một học sinh học giỏi và tự lập. Năm 12 tuổi đã tự làm những nghề như sửa xe đạp, phụ đánh máy, quét dọn trường học để kiếm tiền đi học (vì cha mẹ ly dị). Ông tự đi du học bên Pháp, tốt nghiệp với bằng tú tài, cử nhân luật từ Đại học Sorbonne (1956), tiến sĩ chính trị học (1960), thạc sĩ công pháp quốc tế (1962). Ông về nước dạy học, và sau này giữ chức viện trưởng Học viện Quốc gia Hành chính (thời ông Thiệu). Cuối năm 1968 ông làm chính trị, thành lập Phong trào Quốc gia cấp tiến, một tổ chức đối lập với chính phủ của tổng thống Nguyễn Văn Thiệu. Ông bị mưu sát lần đầu vào năm 1968, nhưng đến lần 2 (1971) ông bị ám sát chết lúc mới 42 tuổi. Gs Nguyễn Văn Bông qua đời để lại vợ mới 30 tuổi, hai trai và một gái. Sau 1975, vợ ông là Lê Thị Thu Vân, còn gọi là “Cô Út” (người ông gặp ở Paris) bà tái giá với một nhà ngoại giao Mỹ là Lacy Wright, và lấy tên mới là Jackie Bông Wright. Sau này bà có viết và xuất bản một cuốn sách giống như hồi kí có tựa đề là Autumn Cloud: From Vietnamese War Widow to American Activist (Mây mùa thu: từ một góa phụ chiến tranh đến một người hoạt động xã hội).

Lúc mới nghe tin ông bị ám sát, phu nhân ông là bà Thu Vân tố cáo thủ tướng Trần Thiện Khiêm là thủ phạm giết hại chồng bà. Lời tố cáo này xuất phát từ suy luận rằng Gs Nguyễn Văn Bông đã nhận lời làm thủ tướng trong chính phủ Nguyễn Văn Thiệu (và thế là ngăn chặn bước đường công danh của ông Trần Thiện Khiêm - người sau này là thủ tướng). Thế nhưng bà Thu Vân đã sai. Người ám sát Gs Nguyễn Văn Bông là ông Vũ Quang Hùng, tức tác giả bài viết đã nói trên trong tờ Dân Việt. Ông Vũ Quang Hùng, theo như một nguồn tin, lúc đó là sinh viên năm thứ ba Đại học Khoa Học Sài Gòn (tức Đại học Khoa học Tự nhiên ngày nay) và là thành viên của tổ trinh sát vũ trang của Ban An Ninh T4. Còn người ngồi sau xe honda là Lê Văn Châu như trong bài báo tường thuật là trung úy quân đội VNCH nhưng đồng thời cũng là cơ sở của An Ninh T4. Nhưng chi tiết về cuộc ám sát thì chỉ mới tiết lộ gần đây, nhất là qua bài báo tuần này. Theo lời kể trên Dân Việt thì hai người trinh sát giết ông bằng cách ném cái cặp da chứa chất nổ và lựu đạn dưới gầm xe của ông đang ngừng tại đèn đỏ ngã tư cao Thắng – Phan Thanh Giản. Giáo sư Nguyễn Văn Bông chết tại chỗ cùng những người thân cận ông (3 vệ sĩ và 1 tài xế).

Và tên khủng bố Vũ Quang Hùng đã kể lại hành vi giết hại một giáo sư, một nhà giáo của mình một cách tự hào như sau “Và nếu tình huống này xảy ra, cách mạng có thể gặp khó khăn hơn bởi Nguyễn Văn Bông là một trí thức có uy tín và chính quyền ngụy chuyển từ quân sự sang dân sự mọi diễn tiến sẽ có lợi cho địch”. Đoạn ghi lời nói trên cho thấy tính chất dã man của đảng cộng sản vì tại sao họ lại phải giết hại một giáo sư dạy học và họ lại phải lo sợ sự dân sự hóa chính quyền VNCH? Đó chính là sự thật là đảng cộng sản chẳng phải chống chính quyền quân sự của ông Thiệu như họ từng tuyên bố mà họ chống cả những người đang theo đuổi mục đích dân sự và dân chủ hóa VNCH. Vậy thì làm gì có chính danh “giải phóng” ở đây? Đó thực sự là chính sách khủng bố.

Thứ bảy, Còn rất, rất nhiều trường hợp nữa mà trong khuôn khổ vài bài viết cũng không thể kể hết tội ác khủng bố của đảng cộng sản với nhân dân Miền Nam. Trong dẫn chứng thứ bảy này tôi chỉ xin gửi đến bạn đọc 1 links bài viết về âm mưu khủng bố ám sát tổng thống một quốc gia độc lập được chính đảng cộng sản công nhận để bạn đọc nghiền ngẫm. Bài viết trên trang Dantri của đảng cộng sản Việt Nam:

<http://dantri.com.vn/phong-suky-su/chan-dung-nu-du-kich-tung-muu-sat-tong-thong-nguyen-van-thieu-477455.htm>

Và kèm theo một số hình ảnh hậu quả của đặt mìn, khủng bố cho thấy nhân dân VNCH đã chịu bao nhiêu sự đau khổ trong chính sách khủng bố của đảng cộng sản Việt Nam.

III. Kết luận chung

Chính sách khủng bố nằm trong chiến lược của đảng cộng sản Việt Nam và họ đã giấu nó dưới từ ngữ bóng bẩy là “Nhân dân nổi dậy và đồng khởi” để biện minh cho hành động dã man của mình. Ngay từ khi quân đội Mỹ chưa có mặt ở Việt Nam trước năm 65 và sau khi họ đã rút về nước thì hàng loạt các cuộc bắn giết, khủng bố bừa bãi, ám sát vẫn diễn ra. Vậy người đảng cộng sản đang “giết Mỹ” hay là giết chính đồng bào của mình? Hậu quả chúng ta thấy rõ toàn thường dân, trẻ em vô tội. Thật là độc ác.

Ngoài ra cũng có thể thấy là việc một quốc gia khác kích động và gây ra khủng bố tại một quốc gia khác là hoàn toàn trái luật quốc tế và là hành vi đáng lên án và kết tội khủng bố. Bấy lâu nay chính đảng cộng sản

đang tự vả vào mặt mình khi nói họ chính là những tên thù địch, kẻ khủng bố đi xâm lược và khủng bố quốc gia khác.

Một tội ác không thể bỏ qua!

27/11/2012

Đặng Chí Hùng